

Кака Величка и по-голѣмиятъ ми братъ Никола прекопаваха градината.

Мамиянитѣ думи ме смразиха. Я гледай го ти чичо Стояна, който се приструваше на добъръ, купувалъ ми е два пѣти халва отъ Арифа арнаутина и на хорото играеше все до кака, да билъ такъвъ страшенъ хайдутинъ!.. И не му стигаше да открадне отъ дома нѣщо друго — я овца, я коня отъ обора, ами самата кака Величка! Пръвъ пѣтъ чувахъ, че живъ човѣкъ може да се краде... Наистина, мама много пѣти ми е казвала: „Ганчо, не отивай тамъ и тамъ, че може да те откраднатъ циганкитѣ“... Но тѣ сж циганки, и азъ дете, а пѣкъ кака е цѣла мома...

Азъ се промѣкнахъ до мама и я дръпнахъ за лакъта:

— Мамо ма, вѣрно ли е, че чичо Стоянъ искалъ да открадне кака Величка? Защо му е, ма мамо? Да я продаде на циганкитѣ ли?

Мама се извърна и ме изгледа сърдито:

— Хайде, хайде, сега пѣкъ и ти!.. Отгде ти е влѣзло въ ума да плещишъ такива работи?

— Че нали ти ей сега каза на татка, че чичо Стоянъ щѣлъ да краде кака?

— Я свивай си устата, че като те цапна! Чулъ си! Нищо не си чулъ ти, само бръщолевилъ... Слушай, само да чуя, че си гъкналъ предъ нѣкого една думица — ушитѣ ти ще откъсна... Разбра ли?

Все пакъ струваше ми се тогава, че всичко разбрахъ, освенъ едно — защо мама се сърди и не иска никой нищо да знае по тази работа, когато споредъ мене, трѣбваше цѣлото село да узнае, каква страшна беда виси надъ главата на кака Величка, и дори татко да обади Стояна въ общината.

Нѣколко дни следъ тази случка дойде голѣмъ празникъ — Димитровденъ. Деньтъ бѣше ясенъ, отъ небето припичаше топло тракийско слънце. Следъ обѣдъ